

Arrest

nr. 133 583 van 20 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die loco advocaat G. BALEANI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 november 2013.

1.3. Op 6 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 augustus 2014 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 29 maart 1987 in Burj Mighayzil, een dorp in de provincie Kafr El Sheikh waar u ook voornamelijk verbleven heeft. U was moslim. Omdat uw familie ook nog een huis bezat in Al Rasheed, wisselden jullie regelmatig van woonplaats af. Aan de universiteit van Alexandrië behaalde u in 2008 een bachelor in Toerisme. Tot anderhalve maand à twee maanden voor uw vertrek uit Egypte werkte u als boekhouder in Sharm El Sheikh.

Uw problemen in Egypte houden verband met uw besluit om definitief te verzaken aan de islam omdat u niet langer gelooft in een welbepaalde god of religie. Vooral het hypocriete gedrag van sommige moslims ten overstaan van hun religie maar ook het terroristische parcours van de Moslimbroeders in Egypte deden u reeds sinds 2004 twifelen aan uw islamitische geloofsovertuiging. Omdat u zelf niet hypocriet wilde zijn, u wilde immers ook niet leven conform de islamitische voorschriften, besloot u de islam dan ook definitief af te vallen. Hoewel u aanvankelijk toevlucht zocht tot het christendom, stootte hetzelfde schijnheilige gedrag bij de christenen u ook onmiddellijk af. Toen u op 14 augustus 2013 aan uw moeder vertelde dat u afstand wilde doen van de islam, stuurde zij u onmiddellijk het huis in Burj Mighayzil uit. U deed als gevraagd, verbleef nog een week in het huis in Al Rasheed en maakte plannen om Egypte definitief te verlaten. Een leven als atheïst achtte u niet mogelijk in Egypte. Ongeveer een week na het gesprek met uw moeder keerde uw broer terug van zijn werk naar het huis in Al Rasheed. Van kindsbeen af was hij aanhanger van de Moslimbroeders, al gedroeg hij zich de laatste jaren met zijn druggebruik en prostitutiebezoek niet helemaal conform de voorschriften van de islam. Bij zijn thuiskomst confronteerde hij u meteen met wat hij had gehoord. U bevestigde het gerucht en hij viel u fysiek aan. Hij sloeg u en haalde uit met een klapmes. Doordat de burens intervenieerden, slaagde u er nog in uw reeds gepakte koffers te nemen en vluchtte u meteen het huis uit.

Na zes à zeven dagen te zijn ondergedoken in Alexandrië vertrok u op 29 of 30 augustus 2013 met een schip dat u elf à twaalf dagen later in Nice, Frankrijk, aan land bracht. Nadien kocht u een treinticket richting Amsterdam maar omdat u het onderweg kwijtraakte, diende u in Brussel af te stappen. Op 17 september 2013 vroeg u asiel aan in België. De laatste keer dat u contact had met uw moeder is anderhalve maand geleden. Zij weigert evenwel met u te praten. De laatste keer dat u met iemand anders van uw familie sprak, was drie weken geleden toen u uw zus Fatima hoorde.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw oude, originele paspoort, uw originele militaire boekje en uw originele studiecertificaat.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Bij een eventuele terugkeer naar Egypte vreest u gedood te worden omwille van uw atheïstische ideologie. Niet alleen veroorzaakte uw apostasie problemen met uw familie. Zo raakte u in onmin met uw moeder en werd u fysiek aangevallen door uw broer. Ook gelooft u dat u gegeven uw atheïstische overtuiging niet langer vrij in Egypte zal kunnen leven. Pas in België durfde u openbaar te maken/recht te zetten dat u ondanks uw naam geen moslim bent maar gelooft dat er geen god of religie is. Pas in België waande u zich een ware atheïst (CGVS, p.4, , pp.23-27 & pp.33-34).

Dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt waarom u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. U wilde Egypte naar eigen zeggen verlaten om uw meningen en ideeën buiten Egypte vrij te kunnen uiten (CGVS, p.27). Behoudens de vrije meningsuiting die u daartoe in België geniet, is er voor u op vlak van uw persoonlijke beleving als atheïst in se evenwel niets veranderd. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in België ooit de nood voelde om uw persoonlijke overtuiging actief uit te dragen. Bij u toont het atheïsme zich louter als leidraad voor uw gedrag naar anderen toe. Voor u betekent atheïst zijn dat u niet in God gelooft en is het voldoende "uw hersenen te volgen" veeleer dan de religie (CGVS, p.8 & p.10). Bijgevolg overtuigt u niet dat u bij een terugkeer naar Egypte in tegenstelling tot in België wél een veel actievere rol op zich zal nemen en naar aanleiding hiervan problemen zou ondervinden. Gegeven dat u uw atheïstische overtuiging zelfs in België niet actief en in het openbaar propageert, wordt de kans klein geacht dat u die in Egypte wel noest zou willen uitroepen. Dit deed u overigens vroeger ook niet. Tijdens de uiteenzetting van uw asielrelaas beweert u reeds sedert 2004 aan het bestaan van een god of een religie te zijn beginnen twifelen. Desondanks het feit u die gedachtegang volledig voor uzelf hield, veranderde dit niets aan het bestaan van uw persoonlijke overtuiging (CGVS, pp.9-10). Tot voor de bedreiging door uw broer kende u dan ook nooit enig probleem omwille van uw atheïstische ingesteldheid (CGVS, p.27).

Bovendien is, behalve uw naaste familie, nog steeds niemand in Egypte op de hoogte van uw apostasie. Hoewel u bij héél veel mensen geïnformeerd zou hebben naar de gevolgen van atheïsme, verklaart u

dat u dit in Egypte niet met iemand anders kon delen omdat u anders vermoord zou worden (CGVS, p.9 & p.32). Ook uw zus verzekerde u dat zij uw atheïsme niet naar iemand anders hebben doorspeeld (CGVS, p.33). Gezien bovenstaande vaststellingen bestaan er dan ook onvoldoende ernstige aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat behoudens uw familie iemand in Egypte op de hoogte zou zijn van het feit dat u niet in een god of religie gelooft of dat iemand in de toekomst op de hoogte zou kunnen geraken van uw atheïstische gedachtegoed. Bijgevolg ontbreekt elke indicatie als zou u in Egypte door de autoriteiten of door derden persoonlijk worden gezocht.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de bedreiging die uw broer - volgens u een Moslimbroeder die er desondanks een deviante levensstijl op nahoudt (CGVS, pp.16-17)- uitte toen hij voor het eerst vernam dat u afstand wilde nemen van de islam, eenmalige uitspraken waren die verder zonder gevolg zijn gebleven. Los van het feit dat uw broer ermee dreigde u te doden en hiertoe een klapmes uithaalde (CGVS, pp.25-27), zijn er geen aanwijzingen dat uw broer dat ook werkelijk zou doen (CGVS, p.23). Immers u gevraagd of u nog iets gehoord of vernomen heeft aangaande uw persoonlijke situatie na uw vertrek, stelt u dat de meesten van de familie weigerden om met u te praten en zodoende weet u niet of uw broer nog steeds van plan is om u te vermoorden of iets tegen u te ondernemen. U eraan herinnerd dat u zich eerder liet ontvallen in België nog contact te hebben gehad met uw moeder en zus, haalt u plots wel aan dat u nog steeds gezocht wordt door uw broer die nog steeds heel boos is op u. Daar dit element toch ook van cruciaal belang is voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens niet meteen spontaan aanhaalt. Dat u ermee wacht tot u erop gewezen wordt dat u nog wel degelijk contact hebt gehad en nogmaals expliciet gevraagd wordt wat uw moeder en zus u daarover nog vertelden, doet vermoeden dat u vooral een wenselijk antwoord geeft (CGVS, p.33). Hierdoor wordt de oprechtheid en de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging dan ook verder aangetast.

Vreemd genoeg bent u er als afvallige moslim niet van op de hoogte welke gerechtelijke gevolgen afvalligheid van de islam met zich meebrengt. Of atheïsten gerechtelijk vervolgd kunnen worden, weet u niet uit het hoofd te zeggen. Hoewel u correct vermeldt dat het islamitisch recht de doodstraf oplegt aan een afvallige die niet naar de islam terugkeert, beperkt u zich tot een verwijzing naar de islamitische sharia. De stand van zaken in de Egyptische wetgeving kent u helemaal niet (CGVS, pp.27-28). Hoewel binnen de Egyptische strafwet geen verbod op afvalligheid van de islam bestaat, is het toch mogelijk dat een afvallige moslim vervolgd wordt, weliswaar niet voor de apostasie zelf maar wel op basis van aanklachten als het aanzetten tot religieuze verdeeldheid en het aantasten van de nationale eenheid (Thematisch ambtsbericht - Christenen in Egypte, p.40). Dat u hiervan niet beter op de hoogte bent, is zeer bevreemdend en getuigt allerminst van een doorleefde vrees omwille van uw apostasie.

Zelf kent u persoonlijk evenmin andere atheïsten in Egypte. U heeft enkel weet van twee personen, A.(...) en H.(...), die Egypte reeds verlaten hadden toen zij hun mening uitten. Het andere voorbeeld dat u opgeeft betreft de Libanese artieste Z.(...) die de profeet had uitgescholden en door de Mufti in Egypte vogelvrij werd verklaard (CGVS, pp.28-29). Haar situatie houdt evenwel geen verband met een al dan niet atheïstische overtuiging, dan wel met het beledigen van de islam. Doorgevraagd of u persoonlijk nog weet heeft van andere atheïsten die problemen ervoeren omwille van hun overtuiging, stelt u er niet zoveel te kennen. Via vrienden heeft u louter vernomen dat sommige mensen hun atheïsme bekend hebben gemaakt en door hun familie, burens werden vermoord. Daaraan voegt u nog een incident toe dat u ter oren was gekomen en dit betreft M.(...) M.(...) A.(...) B.(...) die door zijn vriend vermoord werd omdat hij zijn religie beledigd had. Opnieuw weet u niet of M.(...) M.(...) A.(...) B.(...) openlijk atheïst was maar weet u alleen dat hij de religie heeft beledigd. Doorgevraagd of u in tegenstelling tot deze verhalen persoonlijk zelf andere mensen kende die problemen kregen omwille van hun atheïsme, beweert u plots dat M.(...) M.(...) A.(...) B.(...) een persoonlijke vriend van u was en deze moord voor uw ogen gebeurde. Niet alleen heeft dit voorbeeld geen rechtstreekse betrekking op de situatie van atheïsten. Ook rijst andermaal het vermoeden dat u uw verklaringen aanpast naargelang u vragen worden gesteld aangezien meerdere vragen nodig waren om dit antwoord te verkrijgen (CGVS, pp.29-30).

Daar informatie omtrent zowel de gerechtelijke gevolgen die atheïsten boven het hoofd hangen als de situatie van andere atheïsten in Egypte van primordiaal belang is, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover meer specifieke verklaringen zou kunnen afleggen of dat u zich minstens alle moeite heeft getroost om zich daarover te informeren, een gegeven dat u slechts in beperkte mate aantoot. U zocht op het internet naar informatie via Google maar u herinnert zich de sites niet en stelt louter te hebben gevonden dat u moest "doen volgens uw hersenen zonder invloed van religieuze normen en regels". U verwijst naar boeken van moderne en seculiere schrijvers zoals Mustafa Mahmoud maar omdat u niet graag leest, las u louter stukken uit één welbepaald boek dat ging over "de overtuiging of er een god is of niet". Voorts contacteerde u verschillende religieuze personen - u noemt hen bij naam - doch het enige dat u via hen te weten kwam, was dat atheïsten de dood wacht. Volgens u treden echter weinig mensen op als atheïst in Egypte. Nochtans blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het

dossier dat zowel in het heden als verleden reeds verschillende mensen openlijk als atheïst naar buiten zijn getreden. De vaagheid van uw opzoekingswerk daargelaten, blijft uw kennis aangaande de algemene positie van atheïsten dan ook gering in vergelijking met de beschikbare informatie (CGVS, pp.31-33).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om, op basis van uw vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Uw oude, originele paspoort en uw originele militaire boekje hebben slechts betrekking op uw identiteit en dienstplicht, gegevens die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor uw originele studiecertificaat en uw originele militaire boekje. Zij doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond zoals blijkt uit wat volgt, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent onder meer de motiveringsplicht en poneert hij dat *in casu* niet is voldaan aan het draagkrachtvereiste (de feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) daar de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door hem aangebrachte gegevens geen afdoende gegevens uitmaken dewelke de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Verzoeker acht het onvoldoende bewezen dat hij bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd en hij meent dat de bestreden beslissing niet steunt om motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan de zaak en dat er sprake is van een stereotiepe motivering.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), poneert verzoeker dat de vrees voor zijn leven gegrond is en dat zijn veiligheid en vrijheid geenszins gewaarborgd zijn in zijn land van herkomst, temeer hij zich blootstelt aan represailles.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag, voert verzoeker aan dat de lidstaten overeenkomstig genoemd artikel alle algemene of bijzondere maatregelen treffen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren, dat zij de vervulling van haar taak vergemakkelijken en dat zij zich onthouden van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

3.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht zodat het derde middel niet ontvankelijk is.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing – die allen duidelijk en ontegensprekelijk betrekking hebben op het specifiek door verzoeker uiteengezette asielrelaas zodat verzoeker dan ook bezwaarlijk kan voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich

zou beperkt hebben tot stereotiepe overwegingen – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in theoretische uiteenzettingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerd vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daar verzoeker er aldus niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn beweerd atheïstische ideologie aannemelijk te maken, wordt evenmin een schending van artikel 5 EVRM aangetoond.

3.7. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de vaststellingen en overwegingen dienaangaande niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie

gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS